

ЛЮБИМЫЯ КАЗКИ

СТОЙКІ
АЛАВЯНЫ
САЛДАЦІК

Жылі-былі дваццаць пяць алавяных салдацікаў – сыноў старой алавянай лыжкі. Стрэльба на плячы, галава прама, чырвоны з сінім мундзір – пекната! «Ах, алавяныя салдацікі!» – першае, што яны пачулі, калі іхны дамок-каробку адчынілі. Гэта ўзрадаваўся маленькі хлопчык, якому салдацікаў падарылі на дзень народзін.

І ён адразу ж прыняўся расстаўляць іх на стале. Усе салдацікі выглядалі цалкам аднолькавымі, апрача аднаго, у якога была толькі адна нага. Яго адлівалі апошнім, і волава крыху не хапіла, але ён стаяў на сваёй адной назе гэтак жа цвёрда, як іншыя – на дзвюх.

На стале, дзе апынуліся салдацікі, была процьма розных цацак, але больш за ўсё кідаўся ў вочы цудоўны палац з кардону. Скрозь маленькія акенцы відаць было палацавыя пакоі, перад самым палацам, вакол люстэрка, якое выяўляла возера, раслі дрэўцы, а па возеры пла-

валі васковыя лебедзі. Усё гэта было дужа файна, але выдатнейшай за ўсё была паненка, што стаяла на самым парозе палаца. Сама яна таксама была з паперы, на ёй красавалася цудоўная спаднічка з батысту, а на грудзях зіхцела брошка.

Паненка была танцоўшчыцай. Яна стаяла на адной ножцы, выцягнуўшы рукі, а другую нагу падняла так высока, што наш салдацік яе не ўбачыў і падумаў, што красуня таксама аднаногая, як і ён сам.

